

РАЗКЛАТЕНОТО ЗЖБЧЕ

— Защо плачешъ, Бобо?

— Плача... защото съмъ старѣлъ, като баба.

— Какъ позна това, Бобо?

— Клати ми се едно зжбче.

— Кое зжбче, Бобо? Я дай да видя!

— Хе това... предното, горното.

— Я дай да видя, моето дете! Отвори си устата. Така. Товачка ли зжбченце?

— Товачка.

— Жално, много жално нѣщо, Бобо.

Но ти не плачи. Ние съ тебе нали сме ловци. Насъ не трѣбва да ни е страхъ отъ нищо. Ти забрави ли какво юначество показахме вчера, като ходихме на ловъ? И толкова далече ходихме — чакъ въ другата стая. Не убихме ли тамъ една меча кожа, не хванахме ли едно шоколадено зайче? Виждашъ ли, колко сме безстрашни хора? Да. Бива ли тогава да плачешъ отъ нищо? Какво има отъ това, че ти се клатѣло нѣкакво зжбче, съвсемъ мъничко зжбче, дребничко като оризено зърно? Разбирамъ, да е нѣкой голѣмъ зжбъ, като гжба, напримѣръ, тогава и азъ да плача заедно съ тебе. Но за нѣкакво съвсемъ малко зжбче не си струва трудътъ да се плаче, драги Бобо. Вижъ, синитѣ ти очички сж станали на кладенчета, пълни съ сълзи. Вижъ, какъ тѣ сж оросили дългитѣ ти черни мигли и какъ падатъ като бисери по розовитѣ ти бузки.

Не, не плачи, Бобенце! Не ти ли е жалъ за тия хубави сълзи? Азъ да видя да текатъ отъ очитѣ ми такива хубави сълзи, ще ми бжде много жално за тѣхъ, по-жално отколкото за нѣкакво си зжбче, което се клати, безъ да те боли. Нали не те боли?